

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

21 octombrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva deciziei Curții de Apel Comrat din 02 iunie 2020, declarat de avocatul Alexandru Balan, în numele inculpatului

Iachimov Maxim xxxxxxxxxxx

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>09.07.2018 - 15.01.2019,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>06.02.2019 - 08.04.2019,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>28.06.2019 - 03.03.2020,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>12.05.2020 - 02.06.2020,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>31.07.2020 - 21.10.2020.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cimișlia din 15 ianuarie 2019, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, Iachimov Maxim a fost condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 500 unități convenționale, echivalentul a 25.000 lei.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui Levițchi Ghenadie prejudiciu moral în sumă de 15.000 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 610 lei.

În rest, acțiunea civilă a fost respinsă, ca neîntemeiată.

Cererea acuzatorului de stat privind încasarea în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare la efectuarea raportului de constatare și rapoartelor de expertiză, a fost respinsă, ca neîntemeiată.

2. Instanța de fond a constatat că, Iachimov M., *a fost învinuit* de faptul că, la 25 august 2017, orele 18:00, conducând automobilul Mitsubishi, n/î xxxxx, pe str.

Independenței, or. Leova, a încălcat prevederile Regulamentului circulației rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13 mai 2009 și anume, art. 45 alin.(1) care indica "Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; d) situația rutieră", art. 45 alin. (2) care prevede "în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului", art. 51 alin.(1) lit. b) care indica "înaintea depășirii, conducătorul vehiculului trebuie să se asigure că: b) cel care îl precedă pe aceeași bandă nu a semnalizat intenția de a depăși sau intenția de a preseleca spre stânga"; a ieșit la depășirea altui mijloc de transport, pe banda de sens opus, unde a săvârșit impactul cu motocicletă Honda SH 50, n/î xxxx, condusă de către Levițchi Ghenadie, care a început să vireze regulamentar la stânga, spre intrarea în curtea blocului.

În rezultatul accidentului rutier, lui Levițchi Ghenadie i-a fost cauzat conform raportului de expertiză judiciară medico-legală nr. 54 "D" din 20.09.2017, fractură închisă în treimea fibulei pe stânga, escoriații a țesuturilor moi a antebrațului stâng, care au fost produse la acțiunea traumatică a unui corp contondent, nu se exclude și cu părțile proeminente a mijlocului de transport în rezultatul tamponării ca rezultat a unui accident de trafic, condiționează după sine dereglare a sănătății de lungă durată și se califică ca vătămare corporală de grad medie.

Instanța a reținut că, inculpatul a recunoscut vina și a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale pe care le recunoaște și asupra cărora nu are obiecții.

Dat fiind că aceste probe dovedesc vinovăția inculpatului, instanța i-a încadrat acțiunile pe art. 264 alin. (1) Cod penal, ca *încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății.*

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 75 Cod penal.

Totodată, instanța a statuat că, din cheltuielile solicitate a fi încasate de procuror, doar cheltuielile cu privire la efectuarea expertizei judiciare nr. 54 "D" din 20 septembrie 2017, expertizei judiciare nr. 82 din 04 decembrie 2017 și expertizei judiciare nr. 1228 din 22 iunie 2018 sunt prevăzute la art. 227 alin.(2) Cod de procedură penală în calitate de cheltuieli judiciare, iar cheltuielile pentru efectuarea raportului de constatare medico-legală nr. 47 "D" din 01 septembrie 2017, nu se încadrează în sumele prevăzute de norma menționată.

Astfel, ținând cont de faptul că cheltuielile judiciare au fost suportate pentru efectuarea acțiunilor procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina părții acuzării în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, cererea procurorului cu privire la încasarea cheltuielilor judiciare urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

3. Procurorul în Procuratura raionului Leova, Vasile Buzilă, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie dispusă încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a sumei de 10.580 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare.

Apelantul a invocat că, potrivit prevederilor art. 227 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal. Cheltuielile judiciare cuprind sumele cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală.

Totodată, dispoziția art. 228 Cod de procedură penală, prevede modalitatea de compensare a cheltuielilor suportate de persoanele participante la procesul penal și stabilește expres că, din sumele alocate de stat vor fi compensate cheltuieli judiciare, inclusiv cele suportate de experți, or, conform alin. (3) al articolului enunțat, expertului și specialistului li se recuperează, de asemenea, costul materialelor care le aparțin și care au fost utilizate pentru executarea însărcinării respective.

În aceeași ordine de idei, prevederile art. 229 alin.(1) Cod de procedură penală stabilește că, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

În concluzie, pornind de la exigențele procesual penale enunțate, se ajunge la concluzia că, instanța de judecată eronat a interpretat prevederile legislației, având obligația de a decide asupra cheltuielilor judiciare solicitate spre încasare din contul inculpatului, suma căroră fiind indicată în raportul de constatarea medico-legală nr. 47 "D" din 01.09.2017- 320 lei, raportul de expertiză judiciară medico-legală nr. 54 "D" din 20.09.2017-320 lei, raportul de expertiză judiciară nr. 82 din 04.12.2017 (auto-tehnică) - 3 640 lei, raportul de expertiză judiciară nr. 1228 din 22.06.2018 (auto-tehnică suplimentară și autotrasnologică) – 6 300 lei, în total 10.580 lei.

3.1 Au declarat apel și avocatul Gheorghe Bordea în numele părții vătămate și civile, Levițchi Ghenadie și de partea vătămată și civilă, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie admisă integral acțiunea civilă a părții vătămate privind încasarea prejudiciului material, a cheltuielilor de tratament și a cheltuielilor suportate pentru asistență juridică.

Apelanții au indicat că, la acțiunea civilă au fost anexate ca probe veridice și convingătoare bonurile de plată pentru piesele de schimb necesare și pentru efectuarea lucrărilor de reparare a motocicletei, bonurile de plată privind achitarea serviciilor medicale acordate, de procurare a medicamentelor, ordinul de plată seria WL nr. 076004 din 12.11.2018 a serviciilor de asistență juridică.

3.2 Avocatul Alexandru Balan și inculpatul la fel au declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie diminuată marimea prejudiciului moral, cu încasarea acesteia în limite rezonabile.

Apelanții au invocat că, încasarea prejudiciului moral în sumă de 15.000 lei, va duce la o îmbogățire fără justă cauză, or, condamnarea inculpatului constituie în sine o satisfacție pentru partea vătămată.

4. Prin decizia Curții de Apel Comrat din 08 aprilie 2019, apelul procurorului a fost respins ca nefondat, iar apelul avocatului Alexandru Balan în numele inculpatului și inculpatului a fost respins ca tardiv.

Apelul avocatului Gheorghe Bordea în numele părții vătămate și civile Levițchi Ghenadie, de partea vătămată și civilă a fost admis, casată sentința parțial și pronunțată o nouă hotărâre în această parte, prin care s-a încasat de la Iachimov Maxim în beneficiul lui Levițchi Ghenadie cheltuielile de asistență juridică în sumă de 2000 lei.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a reținut că, solicitarea procurorului privind încasarea de la inculpat a cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizelor judiciare și a constatărilor medico-legale în sumă de 10.580 lei este nejustifică, or, acestea sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului.

Sub acest aspect se atestă că, procurorul nu a prezentat careva probe temeinice că suma enunțată supra a fost suportată în afară de cazurile când le-au executat în cadrul unei însărcinări de serviciu de către expert.

5. Procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, Lilia Sârbu, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acestei decizii și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie încasat de la inculpat cheltuielile judiciare în beneficiul statului pentru efectuarea expertizelor judiciare în sumă de 10.580 lei.

Apelantul a invocat că, potrivit art. 227 alin. (1) și (3) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal. Cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate”, or aceasta este o normă generală și nu obligă statul să suporte cheltuielile, ci să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală și pentru a nu condiționa termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părțile în proces.

Astfel, art. 229 Cod de procedură penală prevede obligativitatea suportării cheltuielilor judiciare de către condamnat.

Prin urmare, acuzarea a specificat că atunci când norma penală stipulează direct că inculpatul suportă cheltuielile judiciare, soluția instanțelor judecătorești privind respingerea de a încasa aceste cheltuieli o consideră neîntemeiată, indicând că a prezentat dovada cheltuielilor suportate de stat la efectuarea expertizelor judiciare.

Mai mult, legislația nu stipulează careva restricții de suportare a cheltuielilor judiciare de către inculpat legate de starea materială a acestuia, ori, instanța urma să oblige condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare suportate din contul statului.

Totodată, în partea descriptivă a sentinței, instanța de fond s-a expus asupra demersului procurorului privind neîncasarea de la inculpat a cheltuielilor judiciare, iar în dispozitiv lipsește dispoziția referitoare la repartizarea cheltuielilor judiciare, eroare care nu a fost reparată de instanța de apel, care a menținut sentința în această parte, fără modificări.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 03 martie 2020, recursul a fost admis, casată decizia în partea cheltuielilor judiciare și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În rest, dispozițiile deciziei atacate au fost menținute.

Instanța de recurs a statuat că, legiuitorul la art. 227- 229 Cod de procedură penală, a stabilit clar semnificația cheltuielilor judiciare, care sunt acestea și din contul cui sunt suportate, astfel, nu sunt acceptate motivele instanței de apel, fiind invocat că prin Legea nr. 68 din 14 aprilie 2016, art. 75 alin. (3) este stipulat că statul suportă costul expertizelor.

Astfel, toate cheltuielile judiciare sunt suportate la momentul derulării efective a acțiunilor procesuale de către stat, ori, la etapa respectivă procesul penal este guvernat de principiul prezumției nevinovăției.

Art. 229 Cod de procedură penală, prevede că instanța de judecată poate obliga inculpatul să recupereze cheltuielile judiciare, specificând excepțiile și posibilitatea eliberării inculpatului de plata cheltuielilor judiciare.

7. Prin decizia Curții de apel Comrat din 02 iunie 2020, apelul procurorului a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

De la Iachimov Maxim s-a încasat în beneficiul statului, cheltuielile judiciare în sumă de 10.580 lei.

Instanța de apel a statuat că, soluția formulată de instanța de fond prin care a respins cererea procurorului cu privire la încasarea cheltuielilor judiciare suportate la efectuarea raportului de constatare și rapoartelor de expertiză, ca neîntemeiată, nu corespunde rigorilor prevederilor art. 385 alin. (1) pct. 14) Cod de procedură penală, care prevede că la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare.

Ori, norma în cauză prevede expres obligația instanței la adoptarea sentinței să hotărască chestiunea distribuirii cheltuielilor judiciare suportate pe cauza penală.

Potrivit art. 227 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal.

Conform art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

Deci, prevederile legale menționate supra impune obligația instanței de fond la pronunțarea sentinței să soluționeze repartizarea cheltuielilor judiciare prin dispunerea soluției de a trece suportarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului, sau din contul statului.

Totodată, potrivit art. 229 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală în coraborare cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 14) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

În această ordine de idei, cheltuielile solicitate de procuror se referă la cheltuielile suportate în legătură cu efectuarea expertizei judiciare nr. 54 "D" din 20 septembrie 2017 în sumă de 320 lei, expertizei judiciare nr. 82 din 04 decembrie 2017 în sumă de 3 640 lei, expertizei judiciare nr. 1228 din 22 iunie 2018 în sumă de 6 300 lei și raportul de constatare medico-legală nr. 47 "D" din 01 septembrie 2017 în sumă de 320 lei, iar în total suma de – 10,580 lei.

Legiuitorul, la art. art. 227-229 Cod de procedură penală, a stabilit clar semnificația cheltuielilor judiciare, care sunt acestea și din contul cui sunt suportate, iar aceste chestiuni la judecarea cauzei în instanța de judecată, sunt soluționate în corespundere cu art. 385 Cod de procedură penală.

Toate cheltuielile judiciare sunt suportate la momentul derulării efective a acțiunilor procesuale de către stat, or, la etapa respectivă procesul penal este guvernat de principiul prezumției nevinovăției.

Respectiv, art. 229 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, prevede că instanța de judecată poate obliga inculpatul să recupereze cheltuielile judiciare, specificând excepțiile și posibilitatea eliberării inculpatului în alin. (3) de la plata cheltuielilor judiciare.

Drept urmare, soluționarea chestiunii privind suportarea cheltuielilor judiciare la etapa judecării cauzei în instanța de judecată, nu este axată pe prevederile art. 143 alin. (2) Cod de procedură penală, care au fost în vigoare până la data de 09 februarie 2018.

Având în vedere că pentru stabilirea adevărului în cauză, organul de urmărire penală era obligat să dispună efectuarea expertizelor judiciare menționate, care în ansamblu probatoriu au dus la pronunțarea unei sentințe de condamnare, evident este faptul că acestea urmează a fi suportate din contul inculpatului, deoarece a fost pronunțată sentința de condamnare.

Cât privește alegațiile invocate că, la examinarea cauzei în ordine de apel, precum că inculpatul nu are posibilitatea să achite cheltuielile judiciare deoarece are și un credit de achitat, instanța de apel le-a constatat ca fiind pur declarative, nefiind anexate careva probe în demonstrarea situației materiale precare, or, potrivit art. 229 alin. (3) Cod de procedură penală, instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor.

Alegațiile avocatului Alexandru Balan precum că partea acuzării nu a prezentat careva bonuri de plată întru achitarea raportului de constatarea și a rapoartelor de expertiză judiciară, sunt nefondate, ori, achitarea expertizelor vizate se prezumă de către stat în toate cauzele penale când au fost dispuse.

8. Avocatul Alexandru Balan a declarat recurs ordinar, solicitând casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței în partea respingerii solicitării procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare.

Recurentul a invocat că, instanța de apel nu a ținut cont de prevederile legislației procesual-penale în vigoare la data efectuării și întocmirii raportului de constatarea medico-legală nr. 47 „D” din 01 septembrie 2017; raportului de expertiză judiciară medico-legală nr. 54 „D” din 20 septembrie 2017 și raportului de expertiză judiciară auto-tehnică nr. 82 din 04 decembrie 2017, dat fiind faptul că în perioada respectivă de timp, art. 143 alin.(2) Cod de procedură penală expres stipula că plata expertizelor judiciare obligatorii efectuate în cazurile prevăzute la alin.(1) al aceleiași norme legale se fac din contul mijloacelor bugetului de stat și în partea încasării din contul lui Iachimov M. a costului expertizei judiciare nr. 1228 din 22 iunie 2018, în mărime de 6 300 lei, soluția

instanței de apel este neîntemeiată, deoarece atât în cazul acestei expertize, cât și în cazul expertizelor precedente, menționate mai sus, partea acuzării nu a prezentat nici o probă că cheltuielile pentru efectuarea acestora au fost real suportate de stat, ori mențiunile făcute în toate rapoartele de expertiză privind costul acestora, în lipsa unor dovezi documentare (bonuri de plată, facturi fiscale etc.) nu denotă cu certitudine că aceste mijloace bănești au fost achitate către executorul expertizei de către ordonator (în cazul din speță nemijlocit IP Leova sau IGP al MAI).

Prin urmare, este eronată concluzia instanței de apel precum că achitarea expertizelor vizate se prezumă de către stat în toate cauzele penale când au fost dispuse, iar, în conformitate cu prevederile art. 75 alin.(1) din Legea nr.68 din 14 aprilie 2016 cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar, în cazul în care solicitantul expertizei este o instituție publică, pentru efectuarea expertizei judiciare este suficientă prezentarea prealabilă a unei garanții privind plata ulterioară.

Deci, reieșind din norma legală sus-citată, în condițiile din speță, când ordonatorul expertizei este o instituție publică (IP Leova sau IGP al MAI) pentru efectuarea expertizei judiciare este de ajuns doar prezentarea unei garanții de plată ulterioară nu și plata integrală în prealabil. La materialele cauzei penale nu a fost anexată nici garanția plății ulterioare, nici dovada de plată a expertizelor sus-menționate care ar confirma pretențiile părții acuzării privind încasarea acestor cheltuieli judiciare. În lipsa probelor respective, apărarea este totalmente îndreptățită să pună la îndoială temeinicia pretențiilor înaintate, fapt care, pe cale de consecință, denotă vicierea soluției adoptate de instanța de apel.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar (*pct. 8. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 7. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind soluția încasării cheltuielilor judiciare în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală.

Ori, conform art. 227 alin. (2) pct. 5) și alin. (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare cuprind sumele cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor

procesuale în cauza penală și se plătesc din sumele alocate de stat, dacă legea nu prevede altă modalitate.

În același timp, potrivit art. 385 alin. (1) pct. 14) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată este obligată să soluționeze cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare.

Conform art. 229 alin. (1) - (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lui.

Astfel, instanța de apel just, argumentat și în limitele competenței legale, prevăzute de normele enunțate supra, a statuat că, inculpatul este vinovat de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, iar pentru a stabili acest fapt a fost necesară efectuarea unor expertize specializate, costul cărora este justificat și probat, acestea urmând a fi încasate din contul inculpatului în beneficiul statului cu titlu de cheltuieli judiciare, nefiind constatate temeuri pentru a-l elibera de plata lor.

Tot odată, decizia contestată este conformă și relevanțelor din decizia instanței de recurs din 03.03.2020, indicațiile cărei sunt obligatorii pentru instanța de apel în virtutea prevederilor art. 436 alin. (3) Cod de procedură penală (*pct. 6., 7. din decizie*).

Mai mult, recursul ordinar, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 8. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura cheltuielilor judiciare.

Însă, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial condamnatul, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în aspectul cheltuielilor judiciare în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Pe lângă aceasta, o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția în latura cheltuielilor judiciare, că instanța nu a admis vre-o eroare gravă de fapt, care să-i fi afectat soluția, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul ordinar de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

10. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de avocatul Alexandru Balan împotriva deciziei Curții de Apel Comrat din 02 iunie 2020, în privința inculpatului Iachimov Maxim xxxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 06 noiembrie 2020.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

